

Seres Péter fotói

Juhász Kristóf

Hangosülős fricskák

Polgár Péter szerzői estje január 15-én: alkalmi felállítás, afféle zalai szupergroup, és három jól ismert, teljesen különböző, de kompatibilis frontember, Müller Péter Sziámi, Polgár Odett, és Takáts Eszter. Ugyan szerda van, a hét legrútább napja, de ez a Zsinagógában szerencsére Jazz-szerdát jelent, meg is telik a dzsessz dekadens éthoszához illőn kávéház-szerűen berendezett nézőtér hamarosan, hatalmas kabátokban menekülnek be a gyilkos hidegből a meglepetésre, vagy nosztalgiára vágyó (vagy mindkettő, vagy egyik sem), decens értelmiségiek. Tele a karzat is, a kabátok helyett italok a kezekben, és közben arról beszélgetünk, hogy generációtól függetlenül még mindig furcsa végigülni egy rockkoncertet. Pedig pár évtized, vagy legalábbis a 20 év nyúvév (a kicsit Cult-os, kicsit Cure-os, sötéten lendületes Sziámi-rockhimnusz címe így, magyaros fonetikával íratik) alatt hozzászokhattunk volna, hogy a kelet-közép-európai, kocsmai devianciáinkat észrevétlenül, hallgatógósgosan, de legalább hangos zene mellett globális poszt-kávéházi devianciákra cseréltük. A tünődés végpontja persze Sziámi mindenki számára privátim és bensőleg eldöntendő kérdése marad, amit Odett olyan szépen elénekel: „Tilosban járok, de senki se szól/Lesz, ami marad, hogy érzed magad?”

Szép, finom fölvezetéssel indul a koncert, két laza, instrumentális, dzsesszrockos tünődéssel. Radics Igor dobos és Koller László basszusgitáros összeszokott ritmusszekciója laza magabiztossággal alapoz Polgár hol Clapton-os, hol Knopfler-es, hol Pat Metheny-t idéző gitár-futamainak, meg Monostori János billentyűjének. Utóbbi inkább szórakoztató, atmoszférákat skiccel oda egy-egy nekifutás után, itt most a gitáré a főszerep, és ez így is marad, nem is baj, hisz ez szerzői est, Polgár Péter meg izgalmas gitáros és dalszerző, akinek alapvetően hagyománytisztelő, bluesrockos világában mindenki otthon érezheti magát. Jól is szól a társaság, az alapvetően visszhangos tér dacára tiszta, arányos a hangzás. Egyedül a szövegek érthetőek nehezen – fura, mert amúgy az ének tökéletesen hallható. Rejtélyes akusztikai anomália.

Odett blokkja jön, vagyis Polgár Péter lányáé – az ő történetük is bizonyosság, hogy a rock generációfüggetlen, vagy inkább generációkon átívelő közös nyelv. Különös jelentősége van ennek ma Kodály országában, ahol épp felnő egy nemzedék, amelyiknek a közös éneklésnél, vagy az élő zenénél erősebb élmények a simogatós telefonok elektromos zajjára tömörített zeneipari impulzusai. De ne kalandozzunk el, pont az ezúttal intimre, akusztikusra, táborüzire hangolt Móló szól, fanyar kis ballada a szerelmespárról, akiknek semmi sem sikerül. De ez még mindig amolyan felvezetés, a többi ismert Odett-dallal, a Halandzsával, a Megbocsáttal, meg a Szép mentéssel csatlakozik újra a teljes zenekar, kiegészülve Salamon Attilával, aki végig az akusztikus gitárnál maradva támogatja kedélyesen a műsort. A Halandzsának rendes húzása van Polgár slideolásával, a szóló után szépen bemélyül és megbolondul mindenki, ami szerencsére folytatódik a Megbocsát szomorú lírájában

is, amit a furcsa és vicces gitár- és szintihangok tesznek kicsit idézőjelessé. Rengeteg apró zenei humor hallható itt, és bár Monostori szintetizátora nem jut szólóhangszer-státusba, finom kis színeivel, olykor ércesebb, darkosabb

pöntyögéseivel és függőnyeivel rengeteget árnyal az összképen. Mint a Szép mentés ezúttal egészen pszichedelikusra vett, elszállós lüktetésében – rockosított popverzió, vagy szintipopos rockverzió? Merőben költői kérdés egy

ilyen estén, ahol nyilvánvalóan minden újra-és át van hangszerelve, ráadásul egyik résztvevő muzikus sem az az egyműfajú alkat. Takáts Eszter a Kontinentális reggel könnyű, édesbús, álmodozós idilljével érkezik, Karáth Anita dalszövege (no meg a zene) persze kellőképpen ironikus és szürreális ahhoz, hogy ez a bizonyos idill is idézőjelbe kerüljön. Eszternek jól is áll, hisz a saját szövegei sem épp naiv közhelyparádék, bár el tudja ő játszani a naivát, ha arról van szó, mint a Moziba mentem című nótában, ami amolyan édes kis semmiség, hangulatocska. Jól jön rá Müller Péter Sziámi belépője, a komorabb hangvételű Titokban, erős, bánatos, nyúlós gitárszóval. Hogy ne maradjunk kardunkba dőlve a „végtelen villám fényénél, míg éjre éj jön és napra nap”, a szünet előtt, az első rész fináléjaként még megdörren a 20 év nyúvév, amiről a már említett evidencián túl, miszerint new wawe-rockhimmusz, érdemes tudni, hogy a középtáji kiállítás után – jóval hangsúlyosabban, mint az általam

ismert stúdiófelvételen – olyan pofátlanul átvált reggae-be, amit a Cult, vagy a Cure sosem engedett volna meg magának. De hát a rockstárság és a fölszabadult zenei humorizálás nexusa sosem volt túl harmonikus.

A második rész is az elsőhöz hasonló instrumentális fölvezetéssel, egy könnyű bluesrockkal indít, aztán jönnek az est fénypontjai, vagyis a duettek – ha három frontembere van egy koncertnek, vétek volna nem találkozniuk a színpadon. A Markológép country-s vidámkodása Odettel és Eszterrel, a Még a csend is... spleen-es jópofasága Eszterrel és Sziámival, a Két krumpli középtempós kis drámája Odettel és Sziámival. Köztük persze rengeteg dal, amit ugyan nem szerkesztettek duetté, viszont jók, mint Sziámi Diszkóbalesetének véstjósoló, misztikus road movie-ja, vagy Odettől a Van az a pillanat utazós lebegése. Vagy épp a klaszszikus Sziámi-nóta, az Egy vagy egy se, amiben Markó Tamás veszi át öblös brummogásokkal a basszusgitáros posztot. Ebben a dalban szerepel a magyar dalszövegírás történetének egyik legzseniálisabb, szállóigévé vált kínríme: „Az lesz majd a katasztrófa, ha nem bír el az akasztófa.” A finálé a Hanyatt, mindhárom frontember együtt éneklé – amúgy sem egy lagymatag dal, de ettől még erősebb dinamikát kap. Az Odett-Sziámi-Eszter trió mindenféle variációkban jót tesz egymásnak, rengeteg lehetőség van még bennük ebben a formában (is). Mindnyájuknak több arca és több hangja van, és bármelyiket képesek összehangolni. Egyedül a színpadi mozgásokon érződik némi bizonytalanság, de aki volt már frontember (vagy ismer ilyen különös illetőt), az tudja: rockpódiumokhoz szokott énekesnek borzasztó nehéz egy spontán bulit „elótáncolni” ülő közönségnek (a minden hangjában és gesztusában megkoreografált stadion-rockszínházak, koncertshow-k pedig teljesen más világot képviselnek – a Rammsstein fekvő nézőknek is lángszórával gimnasztikázna az arénában, hisz erre szerződtek). Ez a társaság ebben a formában nyilván a szerzői estre verbuválódott, de van valami a levegőben, ami alkalmasint további együttműködésekért ígér. Érdemes volna kihasználni a szerencsés együttállásokat, hiszen a zeneipar minden szintjén ritkaság, hogy intelligens és jó humorú emberek találkoznak a színpadon.